Principiul vederii de dincolo de văz

On Mai 16, 2023

Ceea ce vezi în interiorul tău este ceea ce altora le scapă din vedere cand privesc în exteriorul lor.

Fiecare om povestește, prin imagini, dar și prin forța cuvântului folosit cu meșteșug, un fragment al vieții lui. Alții, mai deschiși asupra propriei lumi interioare, introducându-se în interiorul unui bucle de reacție și control, își manifestă emoțiile, gândurile și starea de spirit ca și când s-ar arunca cu ochii deschiși într-un delir experimental, aducător de noroc într-o poveste magică. Inima bate, mintea creează, sufletul absoarbe, iar trupul se mișcă elegant în forma unei margarete de câmp, într-o eternă și superstițioasă joacă.

S-a întâmplat după concursul de semimaraton. Petrecere. Muzică, voie bună. Multă mâncare. Şi dans. Bineînțeles, dans. Dar nu oricine știe să danseze la fel de grațios, atât de plin de viață, precum "Numărul 47". O căldură plăcută îi cuprinde tot corpul, zâmbește de parcă s-ar plasa într-un miraj, mereu la jumătatea drumului dintre real și fantasmagoric, păstrându-și valoarea de referință numită "Rebound Number". Eleganța cu care se mișcă, nota de atipic pe care o transmite în jur întrece orice voluptate a fluturilor de câmp, știind că orice bătaie de aripi poate să se transforme într-un uragan.

Omul cântărește vreo 98 kg, dar nimeni nu-i observă greutatea în timpul dansului, atât de ușor își ondulează trupul, șoldurile, în bătaia blândă a vântului primăvăratec. Nu este câștigătorul concursului, nici pe departe, dar pentru mine este laureatul, eroul zilei, genialul, *o ímpeto de uma exaltação contínua e incansável*. Toți ceilalți s-au risipit în uitare, cu tot cu medaliile lor. Dar el, sufletul petrecerii, simbolul puterii de viață, rămâne o cunună de lauri pe timp îndelungat, triumfător ca un zeu tânăr. Iar culorile aurei sale de supererou, revărsate din al său neprețuit tezaur al eleganței și grandorii, trebuie musai să strălucească ca într-un tablou de Paolo Veronese.

Leadership: Viziunea ta poate să depășească limitele unui orizont care nu-ți aparține, dar aparține scenariului care recuperează conținutului propriei tale ideații?

Își concentrează imaginația creatoare într-un miraj din care nu și-ar dori să mai iasă. Felicitări ! Gloriei sale i se cuvinte, cu siguranță, o aleasă apreciere, cu aceeași măsură în care Alexandre Dumas își descria personajul cheie în romanul "Mâna Providenței":

"Pare ciudat cât de mult mă preocupă acest om. Are pentru mine atracția necunoscutului. Niciodată n-am resimțit o mai înflăcărată dorința de a pătrunde în tainițele unui suflet. Există ceva în el care mă atrage într-un mod invincibil. Poate că nu-i decât o aparență, poate că, așa cum mi s-a întâmplat de atâtea ori, este doar o vedenie, dar una care mi-a schimbat viața pentru totdeauna."

Şi cum se vede omul acesta? El se vede ca un învingător, exprimându-și starea de fericire prin intermediul dansului și a muzicii, chiar dacă lumea nu știe acest lucru. Dansul este starea de grație a învingătorului care-și depășește limitele, și nimeni nu bănuiește ce se petrece în interiorul lui. El se simte învingător chiar dacă nu a urcat pe podium, și continuă să danseze în timp ce toți ceilalți și-au epuizat energia și dorința de a fi în centrul atenției.

Leadership: Poți să descrii o emoție capabilă să genereze o imagine de mișcare, încât să reprezinți o atracție pentru imortalizarea unui moment care de cele mai multe ori scapă tuturor printre degete?

Iată povestea vizuală care trebuie imaginată de cel care privește realitatea cu alți ochi. Un om oarecare, unul care trece total neobservat în timpul concursului, dintr-o dată devine strălucitor în fața tuturor ochilor din jur. Se simte foarte bine acolo unde gândurile se suprapun între plutire și uitare, între visare și renaștere, aventurându-se în extazul unei transe, într-o stare abstractă a conștiinței în care toate sunetele și senzațiile se contopesc. Din acest tablou răzbate aurora unei dezinvolturi sănătoase.

Senzorul lui de mișcare poate fi ghidat de dorința de a se depăși, de o intensificare a abilităților mentale și fizice sau de căutarea extazului mistic, existând într-un tablou colorat care însuflețește, devine viziune, și prinde contur într-un mod extrem de natural și expresiv. Şi încă câte nuanțe, câte infinitezimale deosebiri nu poți cerne atunci când îți propui să găsești o ieșire din anonimat, prin intermediul unei mișcări care deschide orizonturile, o formă de intervenționism în peisajul aproape ireal al unei zile dedicate evadării de griji.

Leadership: Ești în stare să creezi un tablou viu care să evolueze în fața privitorilor, într-un moment de mare încărcătură emoțională care are marele avantaj al transmisibilității?

"Să aveți parte de un tablou viu care evoluează în fața ochilor voștri", cam asta exprima atitudinea Omului Zilei, corelat cu persistența unei dezinvolturi particulare și a spiritului improvizatoric. Dansul lui neașteptat, înaripat cu ritm, cu umor, cu farmec, era un moment în care se regenerau, apăreau celulele tinere și forțau măsura într-o oarecare normalitate, forțau într-un sens benefic reînnoirea sângelui său de Miltiades. Sau, poate că el a găsit un nou mod de a-și pune gândurile în ordine în crearea unui spațiu interior, în alegerea paletei de culori și a unui fond artistic care fac dintr-un tablou un spațiu sigur al bucuriei și satisfacției pentru privitori.

Ştie că viața e un vis, un dar, un tablou, și cât de frumos este văzută depinde doar de el. Era pentru o certitudine, un fel de steag de luptă, un fel de instinct de putere stropit cu acea substanță invizibilă a timpului prins cu clipa în sac. Capabil să surprindă pulsul intim și viu al evenimentului, degajarea lui având marele avantaj al transmisibilității, și-a construit imediat un fel de imagine a superiorității, sau mai bine zis, dansul era un fel de mărturisire în imagine a vocații sale spre lumea artelor frumoase. Dansul lui rămâne lumina ochilor celor care l-au privit.

Pe scurt. Tot ceea ce ochii mei au captat azi, dansului omului necunoscut, părea un fragment extras din romanul "Trilogia New York-ului":

"Omul era un spațiu inepuizabil, un labirint de pași interminabili, și oricât de departe ar fi mers sau oricât de bine ar fi ajuns să cunoască împrejurimile, întotdeauna rămânea cu impresia că se rătăcise. Că se rătăcise în sine însuși. Se simțea de parcă s-ar fi lăsat pe sine în urmă și atunci, abandonându-se mișcărilor fine, bine coordonate, și reducându-se la un ochi care vede, reușea să fugă de obligația de a gândi, iar aceasta îi aducea, mai mult decât orice altceva, o anumită pace, un gol interior sănătos. Mișcarea era esența lucrurilor, impulsul prin care punea un picior în fața celuilalt, permițându-se să se lasă purtat de mersul propriului corp."

Ca să-ți cultivi vocația spre cunoașterea vieții interioare a omului, trebuie să fii capabil să vezi interacțiunea exteriorului cu el, fără să te lași purtat orbește de valul pasiunii lui.

Principiul vederii de dincolo de văz surprinde evoluția unei activități de constatare a unei stări de fapt. Pe omul respectiv eu l-am văzut învingător, chiar dacă nimeni altcineva n-a știut să-l vadă învingător. Şi cum mă văd pe mine însumi? Tot un învingător. Fiindcă leadershipul este un schimb necesar, prin pătrunderea exteriorului în interior.

Nimeni nu vorbește despre medaliații care au urcat pe podium. S-a ales praful de imaginea lor. Succesul n-a durat mai mult de-o clipă. Dar "Numărul 47" este viu, încă îl văd dansând. El este adevăratul învingător, fiindcă despre el citiți voi acum, cu el v-ați identificat câteva momente, el a rămas în sufletul vostru. Toți ceilalți participanți la cursă s-ar spune că nici n-au existat, nu vorbește nimeni despre ei. Dar de "Numărul 47" vă veți aminti întotdeauna, chiar dacă nu l-ați văzut realmente niciodată.

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-vederii-de-dincolo-de-vaz.html